

bejde i Akademiet ogsaa under den nye Fundats' Bestemmelser er ude". Endvidere siger de: „Det var vort Haab, at Akademiets Nyordning vilde bringe en ny og bedre Aand ind i Akademiet. Ikke mindst paa Grundlag af de senere Aars Begivenheder var der nogen Grund til at tro, at Raadets Medlemmer vilde arbejde i Samdrægtighed for at generhverve Akademiets svundne Anseelse.“ Men det ansaa de altsaa for umuligt — det var for Resten navnlig et Professorvalg, der gjorde, at de mente, det for Arkitekturens Vedkommende var umuligt at vente Bedring.

Men disse to Mænd er ikke de eneste, ogsaa andre Arkitekter har udtalt sig meget skeptisk overfor det nuværende Akademis Forhold til Arkitekturundervisningen. Jeg kan minde om, hvorledes i Marts Maaned 1924 Arkitekt Charles Schou i „Nationaltidende“ skrev en Artikel: Bør Akademiets Arkitekturskoler nedlægges? Ærede Medlemmer vil ogsaa vide, hvordan det vakte en stærk Modstand, da der i sidste Samling var Tale om nogle Reforme ved Teknisk Skole, og Kunstakademiet forsøgte at lægge Teknisk Skoles Begyndelsesundervisning, altsaa Bygningsskoleundervisningen, ind under Akademiets Tilsyn. Alt dette viser, at man overhovedet ikke har stærk Tillid til Akademiets Undervisning i Øjeblikket og er klar over, at den i alt Fald drives yderst ensidigt. Jeg kan ogsaa minde om, hvordan visse særlige Udtalelser fra Akademirådet har vakt en pinlig Opsigt, ikke just til Fordel for Akademiet, saaledes Modstanden imod, at Johannes-Gruppen ved Frue Kirke efter Mesterens, Thorvaldsens, egen Bestemmelse støbtes i Bronze. Det tror jeg nok, man kan sige, vakte en noget pinlig Opmærksomhed hos Publikum overfor Kunstakademiet. Ligeledes den Maade, hvorpaa man søgte at blande sig i Spørgsmaalet om Reguleringen af Frederiksberg Allé, med Hensyn til hvilken man jo nok tør sige, at Akademiet ikke havde noget som helst at skulle have sagt, og en Indblanding, som naturligvis ogsaa blev afvist af Frederiksberg Kommune. Det endelige Resultat med Hensyn til Alleens Regulering viser da ogsaa, i hvor høj Grad Akademiet skønnede galt.

Men bortset fra saadanne Ting, der har vakt større Diskussion og Opmærksomhed, har ogsaa enkelte Kunstnere optraadt overfor Akademiet og Akademiets Skoler. Jeg henviser saaledes til en Række Artikler af Maleren og Billedhuggeren Johannes Kragh, Harald Slott-Møller, Richard

Magnussen og, ikke mindst, i Fjor en Artikel i „Tilskueren“ af Museumsdirektør C. V. Petersen. De Spørgsmaal, der fra denne Side er peget paa, angaar saavel Akademiets Eksistensberettigelse som dets Skoler og dets Forhold til Udstillinger og til Præmiering. Ikke mindst den sidste Foraarsudstilling viste os jo Billeder, præmierede af Kunstakademiet, som man maatte forbaves over, maa jeg sige, overhovedet kunde præmieres. Der var saaledes et Billede af en Mand, der for Resten bærer samme Navn som jeg, Johs. V. Andersen, der havde faaet Herzogs Præmie for „Menelaos, der forsvarer Patroklos' Lig“. Jeg maa sige, at sammenlignet med, hvad man tidligere krævede, maa man forbaves.

Men naturligvis, det kan ikke nytte, at en Lægmand blander sig i dette. Jeg henholder mig ogsaa der blot til den Kritik, der er fremkommet fra kunstnerisk Side, og det Spørgsmaal, der interesserer mig her, er da: Kan man sige, at man fra Kunstakademiets Side saboterer for Skolernes Vedkommende det Kompromis, som den Kommissionsbeslutning, jeg har omtalt, var Udtryk for? Det er i Virkeligheden dette, der gør, at man her i Rigsdagen har Ret til at blande sig i dette Spørgsmaal. Kunstakademiets Budget er nemlig nu oppe paa et Beløb af over en halv Million Kroner, og man kan da med Rette spørge: Er disse Penge vel anvendt? Er det forsvarligt, navnlig under den nuværende Nedskaeringsperiode, at anvende denne store Sum til disse Skoler?

Jeg skulde for mit Vedkommende sige, at disse Penge var vel anvendt, hvis det virkelig var saadan, at man kan sige, at dette fremmede god Kunst herhjemme. Men hvis det er saadan, at man maa sige, at dette ikke er Tilfældet, og at man ogsaa fra kunstnerisk Side med stor Kritik siger, at dette er ikke Tilfældet, og naar disse Skoler ikke drives paa den Maade, som det var forudsat, saa er det, jeg maa spørge: Er det ikke en Sag, som maa tages op til Drøftelse af den nuværende Minister, ligesom den tidligere Minister Appel meget varmt interesserede sig for den?

Jeg vilde mene, at den nuværende Minister har en Forpligtelse overfor Rigsdagen, som i sin Tid gennem de 4 Medlemmer deltog i denne Ordning, til at sørge for, at Ordningen virkelig gennemføres. Det har man nemlig i høj Grad Grund til at tvivle om. Der er jo disse saakaldte Skoleudstillinger; jeg har i de senere Aar